

DALOMBAN TISZTA SZÉP A SZÓ

Dalomban tiszta szép a szó,
fűzfán a rügy ha pattanó,
hegyen a hó-
mező helyett
virágsereg,
lombok zöldbe borulnak,
s madár szavát,
füttyszólamát
visszhangozzák az árnyak.

Az árny dalt s rímet suttogó.
S rímet, ha versbe simuló,
meg majd ki ró?
Ha verselek,
Ámor jöhet,
s a szív ellen nem állhat.
S bárki aláz,
lesem nyomát
– nincs gőg, mi nekem árthat.

Hiába gögös, ki szeret,
magas lóról bukása lesz:
rettenetes,
csúf puffanás
töri nyakát,
s többé öröm se támad.
Tűzre való
csirkefogó,
ki szerelmet lejárat.

Jó hölgy, kit áldva tisztellek,
engem máshoz nem gőg vezet,
de féltellek:
szívedbe rág
hamiskodás,
s véled, színlelve vágylak.
Elmúlt, mi jó,
örömadó,
s fáj, hogy csak egyre várjak.

A léptem folyvást tétováz,
te jutsz eszembe, senki más,
s búcsúzkodás,
dal, lágyuló,
de kedvhagyó.
Szememből könny kiárad:
hol szenvedek,
hol élvezek
– Ámor fájdalma fáraszt.

Sóhajt bennem szerelmi vágy,
nem tartok mértéket, határt,
s engem ki lát,
néz gyilkoló,
hajdan való
Káint, kit újra láthat:
esküt szegek,
fosztok szívet,
s gyúl kedvem csak tenálad.

Hölgyem, szó bár foroghat,
Arnaut keres
erényt, nemest,
s lelné azt csak tenálad.

HULLNAK A LOMBOK A MAGAS HEGYEKEN

Hullnak a lombok
a magas hegyeken:
tél fagya taglóz.
Nem zöld a fűzfa sem,
s a berkeken
lány madárdalt se hallok.
S fog Szerelem
– nincsen, ki tőle oldoz.

Jéggel borított
minden, s nem reszketek,
szerelmi lángot
szívem frissülve vet
– fagyot feled.
Rejt Ámor, s benne bízok:
jó híremet
őrzi, s léptére járok.

Mi örömet hoz,
kedvünket növeli,
ha ám sorod rossz,
ne légy gonddal teli,
mert bántani
nem kell azért a sorsot.
Hisz nincs, ami
enyémnél volna szebb s jobb.

Nem sanda, csúfos
a szerelmeskedés,
s meglelni párod
nem botrány semmiképp.
Bármerre nézz,
hölgyem mását se látod,
hisz nincs, ki lép
nyomán, oly drága, bájos.

Nem hajkurászok
szerelmet, másikat.
Úznék kalandot?
Majd másra pillogat.
Nem kétes az:
a pontremoli lányok
közt – így igaz –
ísincs nála szebb, kiválóbb.

Ótőle boldog
szívem, ki oly üde,
hogy sápadoz
szép hölgyek serege.
Legyen vele
dalom, csak arra várok,
hisz érdeme,
híre messzire szállott.

Menj ízibe,
dalom, s elébe állj ott!
S ne másfele
– még elárulod Arnaut-t!

MADÁR NESZEZ

Madár neszez,
csicsergő csőre füttyöz,
trillázva hívogatja kedvesét,
s a mi dalunkat hallanám akár,
mint esdi úrnők kedvezéseit.
S mert hölgyek közül a legszebb épp enyém,
legyen ez ének hát a legkiválóbb,
rímek, szavak is benne mind találók.

Gond nem evett,
jókedv viszont előntött,
amint felé járultam legelébb,
s befogadott, hol hölgyem él, a vár.
Nem vágyódott Szent Vilmos öccse így!
Ezerszer egy nap csüggesztett, nincs remény
szépségemnél, ki másnál annyival jobb,
mint ha jön élvezet, mi görcsöt oldoz.

Kedv övezett,
beszédem súlya döntött,
nyílt választ kértem, s nem volt dőreség,
hisz jobb a színarany a talminál:
Csókoltam akkor s kaptam csókjait,
égszín köpenyt borított úrnóm fölém,
hogy a hamis, kígyónyelv pletykagyártók
ne lessenek, s ne hintsenek gonosz szót.

Bomló rügyek,
ágon virágba feshők
s madár trillája, röpke rebbenés
sem üdít, s nélküle roueni vár
se kell, Jeruzsálem se tántorít:
ő elé hanyatlok kulcsolt kézzel én.
Az ő szerelmétől dicsők királyok,
kiknek Pamplona, Dover ősi birtok.

Legyél kegyes,
Uram! Tűrted a bűnös
Longinus vétkét s hályogos szemét.
S mi úrnőmmel, ki vélem fekvő hál,
esküt teszünk, mely minket egyesít,
s melytől én legfőbb javam reményleném:
hogy meztelen csókolgom s mosolygok,
míg szép testére lámpa fényt sugároz.

Szájam, mi ez?
Oroznám én, a dölyfös,
ki görög császár oldalán is ék,
s Rouen nemes urának is dukál,
vagy épp királyt illet, egy tíroszit,
s Betlehemét? Bánom! nincs eszem helyén!
Hisz annak írt Ámor hatalma sem hoz,
s Szent Genesus sem, ki kéjért kalandoz.

MÁSKÉNT S MÁSRÓL ÉNEKELEK

Másként s másról énekelek,
nem úgy, mint tettem máskoron,
s ne higgyétek, saját bajom
okán szerzem ez éneket.
Sok társért kell irgalmat esdenem,
s bár engem ő véttelenül ostoroz,
nem ok panaszra ez, sőt lelkesít.

Irgalma kell s könyörület.
Jogos tett súlya mit se nyom,
ha nincs számunkra irgalom!
A Latrot megváltotta kegy,
s nekünk sem nyílik meg másként a menny.
Reményt, vigaszt egyéb nekem se hoz:
nem jog – irgalma az, mi megsegít.

Szerelemben jogod lehet?
Ugyan! S nem örültség vajon,
a franknak szólni megrovón,
mért nem gaszkonnak született?
vagy hajónak, hogy süllyedt tengeren?
Ilyen, jaj, vétkem, s belépusztulok!
Nem tudom, Krisztusom, mi bűnöm itt...

Tudom, sőt fűti kedvemet,
hogy fáj úr lenni vágyamon:
alázkodás jön s fájdalom,
ha nem süt ránk egy percre kegy.
Őt nem szeretni szívem képtelen,
s szerelmes kedvezést ha visszafog,
ha megkínoz – rabjává kényszerít.

Urak s társak, hát esdjetek
hozzá, míg nem gyötör agyon,
ne vesse meg hódolatom,
fogadja el szerelmemet,
s mondjátok mind (szólítani nem merem):
„Arnautnak álljon nyitva udvarod,
szép hölgy, s énekét meg ne szégyenítsd!”

NEM VOLT ENYÉM, S ÖVÉ VAGYOK

Nem volt enyém, s övé vagyok,
markában tart a szerelem,
bölcs bolondot, víg szenvedőt,
ki mit se bán, bármi érje,
s nem lázad, mert szeret s konok.

Ámor parancsa
indít hű hódolatra,
s türelmem él,
remél:
látom jó oldalát
majd, s jön díjazás.

Bár szívem szólna, hallgatok,
elnémít gyáva félelem.
Szótlán szívemnek szárnya nőtt,
ám ha szállna, kínban égne.
Fáj ez, s még sincs panaszra ok:

míg tenger árja
földünket körbejárja,
senki senkit se vél,
se mér
szebbnek, s hozzám a vágy
hívja legkivált.

Tudom, értéke annyi sok,
hogy másnál föl se lelhetem,
s így szívemnek csak kínja nyög,
ha nap leszáll, s hajlik éjre.
Mi éget, arról hallgatok.
Így hullva lázba,
szemem ha végre látja,
nyugalmam visszatér,
kimél,
s a szívem újra tág:
élek! jó világ!

Balgán szól a háborodott,
ki kint keres örömtelen,
s szörnyű bűnös Isten előtt
a rút szavú pletyka fészke:
acsarkodik vagy sutymorog,
s Ámor hiába
küzd így, nagy bár a lángja.
Szívemnek szenvedély
segél,
s űzi azok zaját:
szeret, nem hibáz!

Teremnének kedves dalok
csófstól, ha segítné szívem
ő, aki nyújt s foszt örömet,
ki éleszt, s taszít a mélybe,
hisz kénye-kedve föl-le dob.
Kérésre gyáva
szívem, meg ámitásra:

világos szóval él,
beszél,
s ha nincs, csak hallgatás,
kegy sincs, csak bukás.

Boldog kedvem vígan lobog,
örömben úszik újra fenn.
Számból ám hang nem jön ki több,
félel, feddés érne érte,
hisz Amor lángja megkapott,
s kemény parancsa:
úgy jó a szív, ha néma.
Szám esküszóra kél,
de fél:
szerelmet pletykaság
tönkretéve rág.

Ha Jobbnál-Jobbhoz ér,
mit ér
e dal, e drágaság?
Lám, Arnaut esze vág.

RAIMON ÚR S MALEK BOHÓC

Raimon úr s Malek bohóc
Énan úrnőhöz valók,
s előbb leszek eszefogyott
vén, mintsem vélük osztózok,
hisz jön abból ezernyi rossz:
kell ott egy csőr, ami lehoz
a seggperemről annyi fost,
a bűztől meg gyomor forog,
ami a résből felrotyog.

Kell ott bíz egy hosszú csőr,
mi vág is, akár a tőr,
mert undor alfelén a bőr,
benövi sűrű, durva szőr,
csatakos is azon belől,
nem szárad lucska, egyre nő,
ázik kenceficéitől,
s így kedvest sem kap, nincs gyönyör,
nincs, ki nyelvvel e lyukra dől.

Kéne mentség, hiteles,
nem hamis, de jó, bevett:
hisz Bernart úr ellene tesz,
s Krisztusra, jó utat követ,
elfogja undor, rettenet.
Lombozat sem ver gyökeret,
homlok meg nyak se lépeget,
s csókot sem adunk senkinek,
ha nyaldos undok végbelet.

Bernart, említést sem ér,
mit Raimon Durfört beszél,
hogy rólad annak híre kél,
nyelved néha e lyukba tér.
Nagy, mit fizetnél ott, a bér:
pirulni nem fogsz semminél,
s orrodba trágya búze ér.
A sértő szótól ám ne félj,
s mert megóvott, Istent dicsérij.

Vész és baj messze kerül,
ija-fia mentesül,
s mindaz, ki alfelére ül.
Jobb ám, ha futni kényszerül,
miként klistélyt valag se tűr
gerinc alatt, fانون felül,
bár bent a rozsdá összesül.

Szertepisálsz, s bocskor merül,
a bajszod mégse nedvesül.

Segges Bernart, ne törd magad,
hogy lelj egy méretes dugaszt,
mi ott a lyukra visz tapaszt.
Örülj, hogy vész, baj elmarad.

TRÉFÁS, ÉDES, FÜRGE DALBA KEZDEK

Tréfás, édes, fürge dalba
kezdek, míves szép szavakba.
S hogy üljön mind igaz helyén,
vésőm metsz le durva csonkot,
míg végül aranypalástot
Ámor terít versemre majd
– dicsőséget fűzve ahhoz.

Csiszolgatom egyre jobbra.
Ragyogóbb nem jött világra
Szerelmemnél – kimondom én.
Talpig szolgálatban állok,
s bár szél fúj, s vacogva fázok,
az érzés szívemben kihajt:
enyhíti a zord zimankót.

Ezer mise lesz a díja,
olajmécses, drága gyertya,
ha támad Istentől remény
óra, s nem kell vonni kardot.
Karcsú termetet csodálok,
csillámlik szőkesége rajt'.
Mít nekem luzerni lányok!

Szereti szívem s kívánja,
s jaj, csak ne sújtson hiánya,
ha vágyam túlcsap kelletén.
Enyémnél a teste szebb, jobb,
s remélem, szabódni sem fog
(kaptam már tőle jót, pazart),
mint a csapszékben az ácsok.

Nem kell Róma birodalma,
sem hogy én lennék a pápa,
ha ő nem fordul énfelém
– hevülök, s lepnek a ráncok.
Ha gyógyírt bajomra nem hoz
ebben az évben csókos ajk,
halál nyel el, s őt a poklok.

Juttasson ő bármi kínra,
nem lesz attól semmi híja
szerelmemnek. S bár ő kemény,
rímbe, dalba néki vallok
– nem gürcölnek így parasztok.
Moncli uram falt bíz pacalt,
amíg Hodernára vágyott.

Ez itt Arnaut: szélbe kapdos,
ökröt befogva nyúlra hajt,
s árral szemben győzne sodrot.

VAD, SÜVÖLTŐ SZÉL CIBÁLGAT ÁGAT

Vad, süvöltő
szél cibálgat
ágot,
nincs is már levele.

S madár-
pár
víg dala se száll.
Inkább néma
ma,
s ül maga.
Kéne szólnom
nékem olyat
s tennem,
mit szíve kér,
bár lesújtott. S várom
halálomat,
ha ír bajomra nem jó.

Szembefénylő
szikra rebben,
s szemben
vakítva szívbe mar.
Ne nézz
szét,
hátha lenne épp
más, kit meggyőzne
tán
gyér imám.
Fülemben nesz
hozza kedvem:
ő kér,
s hiszem szavát,
lábamról is levesz
s rendületlen
szolgálja őt a kéz s fő.

Szerelem s nő
győz fölöttem?
Félem,
hogy tőle messze űz
hiú
szó.

Inkább hallgató
leszek, kemény,
hű
szerelmű.
Szívem erős,
ám de rejtem
magam,
s ezt tagadom,
hisz hevülve csókra
vár a szívem:
gyógyír más sincs segítő.

Ha megértő,
rám ki kést fen,
s engem
méltat kegyére,
a jó
szó
meg lelkembe búvó
gondolatom
fut,
elébe jut:
hogyan hálnék bár,
de még akad
remény,
s megszerzem ám,
ki szívem deríti,
s kivel vigad.
Más boldogság esendő.

Tiszta égő
fényt sugárol,
máskor
meg tűröm gőgödet.
Te vagy
nagy
hóbortom... – Ne hagyj!

Bár szóbeszéd
ér,
pletyka kél,
tőled ám el
nem tántorít.
Hisz én
ily esengve
nem szerettem sosem!
S Istent sem így
végórán bűnben élő.

Dalra, költő,
nyisd ki szádat,
s ruhádat
öltsd! Mész király elé!
Itt
alig
van díj, s ott elborít!
Lesz köpönyeg,
meg
ihatsz, ehetsz,
s élsz boldogan!
S ha gyűrűt ad,
csoda!
Nem hagytam el
Aragóniát soha,
s léptem akad...
Kiáltják is: „megállj, hő!”

Kész ím a vers.
Csak hódolat
virraszt
az éjen át,
mert Arnaut hű barát,
s más gondolat
nincs is, amin mereng ő.